MARCUERZUM: AKÖLTŐ SZÜLETÉSE

Egyszer volt egy fiú, tizenhét éves, kivel nem volt oly kegyes az élet: szorgalmas diák, okos, kedves visszahúzódó és csendes, ámde ezek már nem egyértelműek róla, a sors ugyanis egyre jobban rontja.

Ahogy nőtt és teltek az évek, szófogadóan megcsinálta a feladatait állandóan.

A házimunka ráeső része csak nőtt,
ő pedig egy délután éppen csak hátradőlt,
miközben még rá várt egy feladat,
és utána jött ám a haddelhadd!
Azután még jobban figyelt
hogy megcsináljon mindent,
de egy idő után már azután leüvöltötték,
hogy nem jó, amit csinál, és egy balfék.
Ritkán dicsérték őt,
és a sebe pedig csak nőtt.
Mára már elutasít minden segítséget,
és nem vár senkitől sem kedvességet.

Otthon csak hallgatja a veszekedéseket, ha teheti bezárkózik, és kizárja őket. De miután beáll a családban a béke, őt akkor is bántják az emlékek. Az iskolában viszont pont jól érzi magát, introvertáltsága ellenére jutott neki barát. Úgy érezte, hogy megtalálta végre a helyét, ahol nem kell hallania semmilyen balhét.

Egy idő után már unta a hétköznapjait, de egy napon meglátott valakit, akire mikor a tekintetét fordította, a szívverését megindította.

Többször megjelent gondolataiban, ő volt a főszereplő az álmaiban.

A lány csodálója lett, a szemében tüzet lelt, mely rég megfagyott szívét kiolvasztotta, s bármi beszéd nélkül lett kiválasztottja.

Egy jövőt látott vele, kivel begyógyulnak a sebek.

De ahogy vizsgálta a lány lépteit, azok nem annyira tetszettek neki, s miután ismertette vele sajátját, hidegen hagyta ő a fiú irányát. Ő lehetett volna, aki vidámságát újraéleszti, de a sors átverte, s esze őhozzá nem engedi. Ő lehetett volna, ki miatt élvezi az életét, és nem lenne választottja az egyedüllét. Ő lehetett volna a bajok elnyomója, a boldogság gondozója, a motiválója, idegen helyeken az útmutatója, bizonytalan, hideg időben takarója, s nem pedig a depressziójának okozója, a szívének és az eszének elrablója.

A fiú nem találta már a helyét sehol sem: úgy érezte, hogy a barátaitól is távolodik el, s már nincs olyan közösség, hol fontos lenne, szívével együtt veszett el a biztonság helye. És mikor már a jövőképe foszladozott, az Ismeretlen az ajtaján kopogott. Ígérte, hogy véget vet a szenvedésének, minden fájdalomnak, és az életének, hogy új világban helyet találjon, hol megfelelő neki a társadalom. Gondolkozott a csábító ajánlatán, de meghallotta három madár dalát, és visszahozták őt a mélységekből, hogy meg ne fulladjon az érzésektől. Próbálták a fejét a víz felett tartani, de néha még így is ellepték a habjai.

A gondjai csak halmozódtak, semmit se látott már jónak. Az otthona egy igazi harctérré vált, s szíve még mindig a lány után fájt. A melankólia dalolt fülébe, és csak haladt a sötétbe. Meg kellett állítania a süllyedő hajót, hát leült, és elkezdett verset írni fájón.